

HET HERSTELLINGSOORD VOOR KINDEREN „ERICA“.

der Luthersche Diaconesseninrichting te Huizen, dat onlangs geopend is door den Voorzitter den heer I. W. G. Kirberger. Foto links: Een schaduwrijk plekje waar de kinderen hun boterham gebruiken. Foto rechts: De groep van genoodigden en gevers, ter gelegenheid van de opening. (foto's C. Steenbergh).

De Zigeunerin.

Hoe twee dappere soldaten door een mooie vrouw verschalkt werden — en van het geheim dat zij met een van beiden had. — Door Kapitein Oswald Dallas.

GENERAAL Erskine tikte met zijn nagels tegen zijn tanden, iets dat hij bij ernstig nadenken altijd deed. Toen keerde hij zich om naar den jongen officier, die stokstijf stond met zijn linkerhand op het gevest van zijn zwaard, zijn hooge shako in de kromming van zijn rechterelleboog en keek hem met koude, onderzoekende staalgrijze oogen aan.

„U kunt dezen officier dus aanbevelen, kolonel Priestly,“ zeide hij met zijn scherpe, onwelluidende stem.

„Ten volle, Generaal,“ antwoordde een lange man met een smal gezicht in de uniform van het 16e regiment lichte dragonders.

Een lichte bloes kleurde het gelaat van Bertrand de Lisle. Zijn kolonel was karig met loftuitingen en hij was nog jong genoeg om daar trotsch op te zijn. De generaal boog zich over eenige papieren heen, die op de ruwe vurenhouten tafel voor hem lagen. De opkomende zon wierp door het venster zonder ruiten der hut een schitterende bundel stralen over den aarden vloer.

„Luitenant de Lisle, kent gij de streek van hier naar Almeida?“ vroeg de generaal plotseling opkijkend. „Nee, Generaal, ik ben de streek niet door geweest, maar...“ „Wat „maar“?“ vroeg de generaal ongeduldig. „Dat komt er echter niet op aan, generaal — ik zal mijn weg wel vinden,“ vervolgde de jongeling; zijn gelaat met de scherpe trekken straalde van vuur. Hij was een knappe jongen van 20 jaar van meer dan middelbare lengte en droeg vol trotsch het opzichtige uniform, dat er nog vrij goed uitzag daar hij pas drie maanden op het schiereiland had doorgebracht. De generaal zag hem met opgetrokken wenkbrauwen en saamgeknepen lippen aan. Het gladgeschoren gezicht, de groote gebogen neus en de doorringende grijze oogen deden hem op een roofvogel gelijken. Karig met lof waar het goedgedaan werk betrof, had hij den naam van onverbiddelijk te zijn tegenover hetgeen mislukte. Hij haalde een ruw geteekende kaart tusschen de papieren uit die op de tafel lagen. — „Kom hier,“ sprak hij categorisch. — De jonge de Lisle deed twee stappen voorwaarts, die hem tot naast den generaal brachten. „De kaart is zeer ruw geteekend,“ vervolgde de laatste „en is — vrees ik — niet heel nauwkeurig. Ongeveer 12 mijlen aan deze zijde van Cindad Almeida ligt het dorp Pomale. Dicht bij dit dorp ligt het kasteel Pomale, de woning van de markiezin Villatra-Pomale. Begrijpt ge mij?“ „Volkomen, generaal,“ antwoordde de jonge officier, zich in stilte afvragend wat er volgen zou. — „De markiezin Villatra-Pomale is een Spaansche en tot nu toe veronderstelden wij dat zij alle hulp die zij bij machte was te geven aan de verbonden troepen

verleende.“ De Lisle keek den generaal in de strenge grijze oogen. „Ja, generaal.“ „Wij hebben redenen om te vermoeden, dat wij bedrogen zijn en dat zij niet alleen den vijand hulp verleend — doch ook partij getrokken heeft van de haar verleende faciliteiten om aan maar-schalk Massena inlichtingen te verschaffen.“ Zwiggend wachtte de jongeling. Nog steeds was hem niet duidelijk waarom men om hem gezonden had. „Met een geleide van 12 man vertrekt gij onmiddellijk naar het kasteel Pomale. Daar aangekomen overhandigt gij de markiezin dit pakje en bied haar uw geleide hierheen aan.“ „Ja, generaal.“ „Indien zij moeilijkheden opwerpt om met u terug te keeren...“ De generaal zweeg en zijn lippen vormden een rechte lijn. De Lisle luisterde vol verwachting. „Dwingt ge haar met u mede te gaan.“ „Dwingen, generaal, een vrouw?“ De generaal sprong op, zijn zwaard kletterde tegen den vloer. „Moet ik hieruit opmaken, mijnheer, dat ge mij een lesje in ridderlijkheid wenscht te geven?“ vroeg hij met vlammen blik. „Gij zult moeten erkennen, mijnheer, dat het vervullen van een plicht niet altijd aangenaam is, toch moet het geschieden. Neem dit pakje en volvoer mijne bevelen. Binnen vier dagen verwacht ik u terug.“ Kolonel Priestley's lippen beefden terwijl hij een vluchtigen blik wierp op luitenant de Lisle. Deze nam het pakje op dat de generaal hem toegeworpen had, deed het in de sabeltasch die aan zijn linkerkant hing, zette zijn shako op, salueerde, maakte rechtsomkeer en stapte fier met rinkelende sporen de hut uit. Een zeldzaam vriendelijken glimlach ontspande het ernstige gelaat van den generaal. „Ik hoop maar dat we den geschikten persoon gekozen hebben, Priestley,“ zei hij. „De markiezin heeft den naam van zeer bekoorlijk te zijn.“ „Iets dergelijks heeft men mij ook reeds te kennen gegeven, generaal,“ antwoordde kolonel Priestley met een sluw glimlachje; en om de een of andere reden kreeg de generaal een kleur.

II.

Luitenant de Lisle liet zijn kleine vosmerrie draven totdat hij den top van een zachtglooienden heuvel bereikt had, vanwaar een der soldaten van de voorhoede, Cornsy genaamd, zijn signaal beantwoord had. Links van den weg was een kleine aanplanting van kurkboomen, die een diep purperkleurigen schaduw wierpen over de schelle witheid van den weg. De Lisle stak zijn hand op en zijne manschappen brachten hun paarden tot stilstaan. Van hier af daalde de weg wel een paar honderd meter steil naar beneden en kronkelde dan verder als een smal lint tot aan de Sierra Morena, die grijs tegen de lucht afstak. Onder aan den voet der helling stonden eenige

witgekalkte hutten, waarvan sommige dakloos waren. Wat dichterbij, links van den weg, lag een alleensstaand gebouwtje van twee verdiepingen, dat klaarblijkelijk het wijnhuis van het dorp was. De aanblik ervan herinnerde de Lisle eraan dat zijn keel zoo droog als een kalkoven was. Achter de posada dansten de golfjes van een borrelenden waterstroom lustig en vroolijk over zijn rotsachtige bedding in het licht van den schitterenden zonneschijn.

Het kleine gezelschap was sedert 's morgens zes uur reeds op marsch en nu was het tien. Hij wilde de paarden laten drinken en ze 'n paar uur laten uitrusten. De Lisle was op 't punt bevel tot den afmarsch te geven, toen er een man aan de deur der posade kwam, die met zijn hand boven de oogen den weg op- en afkeek en vervolgens weer naar binnen ging. — De Lisle zette zijn troepje in beweging, daalde de helling af en hield weldra voor het wijnhuis stil. Nadat hij enkele manschappen als schildwachten had uitgezet, liet hij de rest afstijgen en gaf den sergeant bevel zorg te dragen dat de paarden voedsel en te drinken kregen; daarna trad hij een lang, laag vertrek binnen, waarin een tafel en een paar banken stonden. — Op een der banken zat een man een lange, dunne sigaar te rooken en keek den jongen officier onverschillig en laconiek aan. Niettegenstaande de hitte had hij een grooten mantel over de schouders geworpen. Hij had lange, stoppelige bakkebaarden en droeg een bontgekleurden hoofddoek, waarop een sombrero (breedgerande Spaansche hoed).

„Goedendag, señor,“ zei de Lisle hoffelijk.

De man stond op en nam zijn sombrero af.

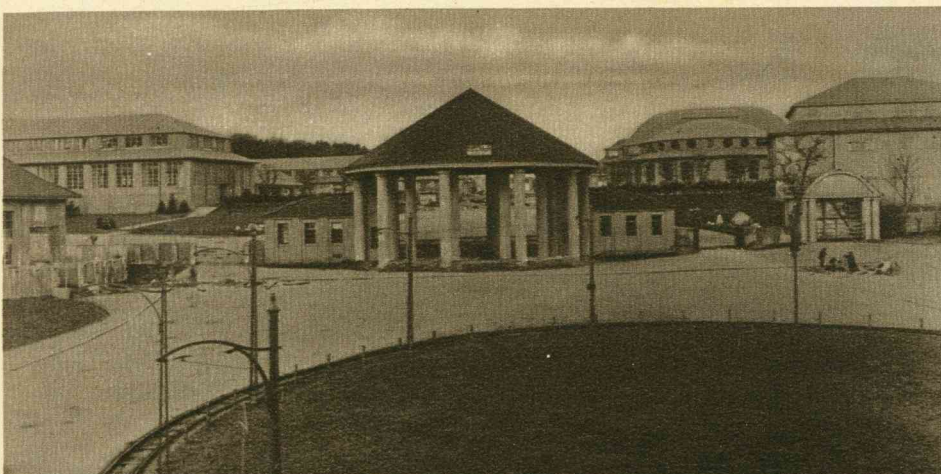
„Goedendag,“ antwoordde hij barsch, zette zijn hoed op en ging weer zitten.

„Kunt ge mij ook zeggen of ik hier zou kunnen ontbijten?“ vroeg de Lisle in 't beste Spaansch waarover hij kon beschikken.

De man haalde de schouders op en bleef stil zitten zonder antwoord te geven.

De Lisle hoorde een onderdrukt gegichel en keerde zich om. Toen nam hij zijn shako af en boog. Op den drempel stond een jong meisje met lachende zwarte oogen. Zij droeg een kort groen-fluweelen jakje; haar warm-oranjekleurig rokje reikte even over haar knieën en liet goed gevormde beenen met slanke enkels in witte kousen zien. Zwarte schoentjes met groote zilveren gespen omsloten nauw haar kleine voeten. Een rond fluweelen mutsje met groote pompoen had zij zwierig op haar koolzwarte lokken gezet. Onder haar olijkleurige wangen, blakende van gezondheid en levensvreugde, tintelde het warmroode bloed. In de rechterhand hield zij een paar castagnetten.

(Wordt vervolgd.)

DE ZWITSERSCHE LANDSTENTONSTELLING TE BERN.

Den 15en Mei is te Bern de Zwitsersche Landstentoonstelling geopend, waarvan wij hierboven 2 foto's geven. De foto links stelt voor de ingang aan de Längasse, de foto rechts: in het midden de intern. bureaux alsmede geheel rechts de groote machinehal.